

raadet, naar der rejses Beskyldninger mod Præsten for ved sin Færd at have [nedbrudt den Agtelse, der er fornøden for hans Embede, eller forbrudt den Tillid, som Menigheden maa kunne fordrø, [at Præsten skal eje. Sagen kan da bringes frem i et Menighedsraadmøde, og hvis den ikke jævnes paa saadant et Møde, indsendes Klagen til Provsten med klar Angivelse af Klagepunkterne. Hvis Provsten eller Biskoppen ikke gennem Mægling opnaar et Forlig, sendes Sagen til Ministeriet, og dette kan da paa forskellig Maade ordne Sagen eller lade den behandle videre. Ministeriet kan enten lade Sagen gaa til Provsteretten eller indstille vedkommende Præst til Afsked, det sidste dog kun, naar Biskoppen anbefaler det. Dernæst kan Ministeriet afvise Klagen eller afgøre den ved en Tilrettevisning. Det kan ogsaa vælge den Udvej at paalægge Præsten, at han skal holde en ordineret Medhjælper. I dette Tilfælde kan det dog forlanges, at Menighedsraadet skaffer Udvej for Halvdelen af den præsteviede Medhjælps Lønning. Hvis Sagen afvises, kan den rejses paa ny af Menighedsraadet efter 3 Aars Forløb. Man har opstillet en saadan Tidsfrist, for at en Præst ikke paa ubillig Vis skal foruroliges i sin Embedsgerning af uberettigede Klager. Men tager Menighedsraadet Sagen op paa ny, kan det altid forlange den for Provsteretten.

Dette er Hovedindholdet af Lovforslaget. I dets Paragraffer er der Regler om, hvorledes Valget af Præster og af Lærere, [der skal tiltræde Provsteretterne, skal foregaa. Endvidere er der Bestemmelser om, hvorledes der til Behandling af de nysnævnte Sager, rejste af Menighedsraadet, udvælges to læge Medlemmer, der i disse Tilfælde skal tiltræde Provsteretten. Disse to Medlemmer vælges af Provstiets Menighedsraad blandt deres Medlemmer. Der er saa endvidere givet Bestemmelser om Rejsegodtgørelse og Dagpenge til de sagkyndige Medlemmer af Provsteretten saavel som til de læge Medlemmer. Endelig bestemmer § 15, at Provsteretter og Landemoder falder bort, saavel som at § 21, 4de Stykke, i Lov om Rettens Pleje af 26. Marts 1909 ophæves, for saa vidt det angaar Sager, der falder ind under nærværende Lovforslags Omraade. Jeg skal endnu kun nævne, at

Højesteret ved Behandlingen af folkekirkelige Retssager ikke faar nogen Supplerings af folkekirkelig Sagkundskab, idet man i det kirkelige Udvalg, og hvor Sagen ellers har været forhandlet, har været enig om, at Højesteret ogsaa i rent kirkelige Sager burde være højeste Instans og have den endelige Domsmyndighed uden sagkyndig Medvirkning.

Jeg antager, at man i Almindelighed kan være enig med Ministeriet i, at det er i høj Grad ønskeligt at faa de nugældende Bestemmelser om gejstlige Retter reviderede og stræbe hen imod det Maal, at der bliver saa faa særlige gejstlige Retssager som muligt. Jeg tror ogsaa, at man fra de forskellige Sider vil være enig med Ministeriet i, at den Ret, der her gives Menigheden gennem Menighedsraadet, er tiltrængt og ønskelig, og jeg fortrøster mig derfor til, at det høje Ting vil behandle dette Lovforslag velvilligt og fremme det saaledes, at det kan blive oversendt til det andet Ting og naa at blive ophøjet til Lov i denne Samling.

Jeg har endnu to Lovforslag vedrørende folkekirkelige Forhold at fremsætte. Det første af disse hedder *Forslag til Lov om Syn over Kirker og Kirkegaarde*. Alle, der har haft med disse Spørgsmaal at gøre, vil vide, at den nuværende Lov, der stammer fra 1861, har til sin Supplerings et meget stort Tal af Anordninger, Cirkulærer og Bestemmelser og i høj Grad trænger til at revideres paa forskellige Punkter. I de 50 Aar, der er gaaet, siden Loven af 1861 blev givet, har jo Synet paa mange Forhold vedrørende vore Kirkebygninger og deres Tilbehør forandret sig overmaade meget; Interessen for Bevarelsen af Kirkerne som Bygningsmindesmærker, Interessen for Bevarelsen af Inventarigenstande af arkæologisk og kunstnerisk Værdi er vokset ikke blot i de sagkyndige Kredse, men ogsaa ude i Menighederne. Det kirkelige Udvalg fik af Ministeriet den Opgave at afgive en Betænkning om denne Sag og udarbejde et Udkast til Lov om Kirkesyn og om Syn over Kirkegaarde, og ved den Forhandling, der rejste sig i det kirkelige Udvalg, viste det sig, at der til mange forskellige Sider var store Interesser at varetage vedrørende denne Sag. Fremragende Arkitekter saavel som Statens Bygnings-